

Den 21 december har tolkats som dagen för världens undergång, då den också markerar slutet för Mayafolkets kalender.

Apokalypsen har redan tagits i anspråk för katastroffilm och spekulationer inom New age. För mig som är uppvuxen i det småländska bibelbältet är jordens undergång inget man höjer på ögonbrynen för. Jag har överlevt flera fastställda datum, ofta baserade på Johannes uppenbarelseboken med dess talmystik. Min hemsocken genomkorsades av Riksettan innan E4:ans motorvägd byggdes. Man kan se en skymt av den i Ingmar Bergmans film Smultronstället, när Isak Borg tankar bilen hos en ung gänglig Max von Sydow på Caltexmacken. Vid Riksettan ställde de kristna församlingarna en stor skylt i smidesjärn: "Jesus kommer, är du redo". Till slut krävde vägverket att skylten skulle tas ned då den hotade bilisterna att möta sin skapare tidigare än nödvändigt. För några år sedan såg jag skylten rödrotig lutad mot ett bussgarage vid vägen, övervuxen av tistlar och hundloka. Jesus hade inte så brottom trots allt.

Varför är vi så angelägna att veta dag för jordens undergång? Kanske för att vi vill undvika vår egen personliga undergång. Det är mer tilltalande att jorden går under, förrän min egen kropp säger att den gjort sitt. Ett narcissistiskt undflyende av den obehagliga insikten att världen och människor lever vidare när jag själv inte längre finns. Det finns alla anledning att inte dras med i undergångsstämningar, men istället leva ansvarsfullt och angeläget. Den judiske rabbinen Jochanan ben Zakkai, som räddade sitt folk efter katastrofen år 70 e Kr, sa: "Om Messias kommer i morgon, så planterar jag ändå mitt apelsinträd idag". Martin Luther fann den kommentaren så genial att han stal meningen från ben Zakkai och planterade ett äppelträd.

Istället för att spekulera om världens undergång kan vi vårda jorden den tid vi finns på den. Så ta det lugnt: det blir en jul även detta år!

Jakob Carlander